

Filozofski savjetnik

ČASOPIS ZA FILOZOFSKU PRAKSU · HRVATSKO UDRUŽENJE ZA FILOZOFSKU PRAKSU

SVEZAK Vol. I BROJ Br. 2 GODINA 2026 NAKLADNIK HUFP, Zagreb

FILOZOFIJA · ESTETIKA · ESEJ

Estetika u Kierkegaardovom "Brevijaru"

Toma Gruica · *Svenčilište obrane i sigurnosti "Dr. Franjo Tuđman," Zagreb*

Primljeno: 18. 6. 2025

Svaki čovjek ima svoj položaj u svijetu, spontano shvaćajući i proispitivajući svoju svrhu i smisao življenja. Kierkegaard smatra da svi ljudi, neovisno o njihovim iskustvima i pogledima na neizbježni kraj života, zaključuju da život treba „uživati“. Ljudsko biće, kao što je Kierkegaard provlačio kroz sva svoja djela, ne egzistira na jednoj razini; sve ono neposredno kod čovjeka, ono „što on jest“ tjelesno, što mu omogućuje uspostavljanje odnosa sa svijetom oko njega, Kierkegaard naziva onim estetskim, njegovom formom. Ljudska bit, ono u čemu čovjek postaje ono „što on jest“, njegov razum, se izjednačava sa etičkim. Ali čovjek je još nešto više od samog razuma i tijela, on posjeduje jedno određeno „ja“; apsolutno i konačno težište koje ga određuje kao osobu, ono što mu daje smisao i što ga pokreće u životu, a to je duša, izjednačena sa transcendentnim shvaćanjem u čovjeku, sa religioznim. Kako ljudsko tijelo, jedinstveno i podijeljeno, sastavljeno od onoga religioznog, etičkog i estetskog, tako je i njegovo življenje sastavljeno od više suparničkih stadija koji se nerijetko sukobljavaju međudobno. Estet je onaj tko živi od svog estetskog, vođen svojim osjetima i tijelom, žudeći za novim zadovoljstvima, prelazeći iz iskustva u iskustvo pokušaje zadovoljiti potrebe svoga duha. Estet se bavi samo svojim osobnim položajem u svijetu, a budući da je estetski užitak kratkotrajan, estet nema čvrste okvire iz koje bi mogao donositi koherentne, dosljedne izbore koje bi mu pridonijele izgradnji njegova „ja“, njegove duše. Takav život, kako piše Kierkegaard, je izgubljen u pojedinostima, ne u onome apsolutnom.

Nemoguće je stoga se brinuti o samom sebi; jedan neprekidan život u trenutku, nakon čega ne ostaje nitko i ništa. Ali i pokvaren život može dovest do sazrijevanja čovjeka, makar mentalno još uvijek ostajali djeca. Glavna važnost u estetici je nadilaženje dosade i ravnodušnosti, od kojih je gora samo smrt. Kierkegaard u Brevijaru objašnjava život esteta kroz analizu lika cara Nerona. Rimskom caru klanjao se svijet kao pred živućem bogu. Od dolaska na prijestolje biva okružen zadovoljstvom, ali i u takvom životu ljudski duh manjka. Zapalio je Rim kako bi mogao imati svoju predstavu Troje,

za njega najviši oblik umjetničkog uživanja i izražavanja, ali i to nije bilo dovoljno da izbjegne ravnodušnost i melankoličnost. Ljepota nije najuzvišenija, ona je neposredno blago. Obmanjujuća je, jednom kad propadne esteta ostaje kao smrtnik Sve što mu je svijet pružio iscrpio je, i kako piše Kierkegaard, da Neron nije bio car dosada bi počinio suicid. Gnjev i nemogućnost umjetničkog iskazivanja onemogućila je Neronu pronalazak trajnog zadovoljstva; ostao je u strahu, duhovno otupljen, a svoju praznu ljusku bi zamaskirao smijehom.

Sa vremenom čovjek sazre i sa njime i duša koja traži viši oblik. Kad se aktivno duša potisne, ili ne uspije zadovoljiti javlja se melankolija. Melankolija ili sjetnost, je tuga bez cilja, histerija duha. Sjetnost u životu pjesnika i etičara se može izjednačiti sa dosadom i ravnodušnošću esteta, prema Kierkegaardu grijeh koji nam neomogućuje da naš život shvaćamo i vodimo na dubokoj i intimnoj razini sa samim sobom ili sa drugima. Etički život nudi određene užitke, utemeljene u razumu, koje estetski život jednostavno ne može ponuditi. Estet nikada ne može učiniti nešto samo za dobrobit nekog drugog, ali svi znamo da raditi stvari za druge bez osobnih motiva može biti nevjerovatno ugodno. Etičar naposljetku također će ostati razočaran, jer njegovo djelovanje, makar ujedinjeno u ideji biranog dobra, djeluje posredno preko razuma. Njegovi izbori nisu potpuno „njegovi“, ono što mi biramo u životu nam ne odgovara uvijek našim željama i naše „ja“ biva ograničeno normativitetu razuma. Uz estetsko i etičko stanje življenja Kierkegaard navodi i stanje očajnika kao prijelazno stanje života kroz koje čovjek mora proći da bi mogao učiniti dvostruki preokret u svojoj vjeri; odbaciti svoju čovječnost samo da je se ponovno obgrli. Iz estetskog života u očajanje vodi beskrajno traganje, a u očajanju pojedinac mora izabrati ono apsolutno, ono konačno. To apsolutno je ono „ja“ u svojoj vječnoj važnosti, osobna sloboda i svoj duh kao nešto najapstraktnije, ali i najkonkretnije u čovjeku. Estetičar i etičari očajavaju nad svijetom, dok se zapravo nad njime poput Nerona treba smijati, a jedini nad kojime se treba očajavati jest vlastito „ja“. Estetski izbor je potpuno neposredan i utoliko nikakav izbor, gubi u raznovrsnosti. Etički izbor se svodi na izbor razuma, biranje između dobra ili zla. „Ili – ili“ nije izbor između dobra i zla, nego uzdizanje nad samim izborom gdje se postavljamo iznad samog „dobra ili zla“. Tek kada se na određen način odbaci limitacija izbora na dobro ili zlo, može se ostvariti autentičan život. Nije zlo u estetskom, nego u ravnodušnosti koja slijedi iz nje, ne bira se željom za dobro ili zlo, nego željom za izbor.